

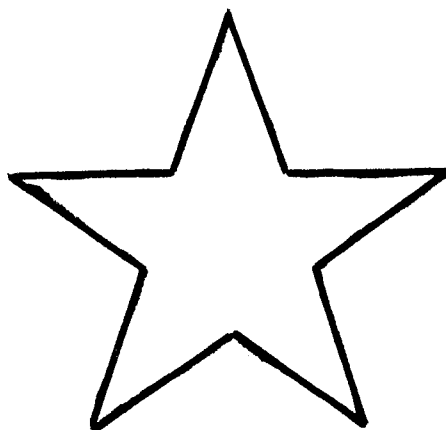

KAMP OG SEIER

NR 1. J A N U A R 1 9 7 7.

INNHELD.

Styrk kk - kampanja på arbeidsplassene.	
Partiet har hatt distriktsmøte !	
Om hovedmøtsigelsen i en del av distriktet/	
Beretninga til 3. distriktsmøte.	side
Oppsigelsen ved Strømmen Trevare	
Forvernsenteret - Støttearbeid og revisjonisme	side
Ruteknusinga om natta - og AKP (m-l)	side
Ruteknusinga - Svar til Harald	side

Styrk KK - kampanja på arbeidsplassene.

I SUKP(b)s historie summerer de sovjetiske kommunistene opp erfaringene fra utgivelsen av Pravda som dagsavis: De slår fast at Pravda var særst viktig for å "erobre arbeiderklassens brede masser for bolsjevismen." Arbeiderklassen var avisas viktigste nedslagsfelt og dens viktigste støtte. Det var arbeiderklassen som slo ring om avisa - betalte böter, sørget for illegal spredning, samlet inn penger til drifta osv. Dette gjorde den fordi: "Arbeiderne regnet Pravda som sin avis, hadde stor tillit til den og lyttet oppmerksomt til dens röst..... Den formet deres klassebevissthet, oppdro dem, organiserte dem og kalte dem til kamp." (Oktober 1974 s.167).

Opplaget til KK har gått raskt framover sida i sommer. Brorparten av økninga skyldes framgang i løssalget og en stor del av dette har finni veien til arbeiderklassen. Styrkeforholdet mellom KK og feks. Ny Tid er kanskje ikke så stort til KKs fordel, som det mellom Pravda og "Lutsj" (den mensjevikske dagsavis) - 40000 mot 16000, men vi er på rett vei!

Detee henger klart sammen med at partiet har styrka sin ledelse over Massene gjennom kampen mot høyreavviket. På pressekonferansen etter partiets 2. landsmøte slo Pål Steigan fast at AKP(m-l) spillte den ledende rollen i arbeiderklassens kamp i Norge i dag. Dette må også være det politiske grunnlaget for den kampen som må føres mot de gærne linjene i synet på KKs rolle idag.

Jeg vil nå ta for meg noen av de motsigelsene som står i spm. om salg og verving på arbeidsplassene.

To linjer i synet på ~~AKP~~ grunnlaget for å få solgt avisa.

I KK 83/76 blei det starta ei arbeidsplasskampanje i KK. I innledninga står det: "Klassekampen blir solgt og lest på mange arbeidsplasser. Spesielt går salget opp på steder hvor arbeiderne har vært i kamp eller hvor de er i streik. Hvorfor er det sånn? Jo, fordi KK er den eneste avisa som konsekvent propaganderer ei riktig klassekamp linje mot samarbeidslinja, og som mobiliserer og organiserer aktiv støtte til streikende arbeidere og avslører falske løfter og svik fra arbeideraristokrater."

Du har begynt på et nytt sted å jobbe. Eller du har gjennom politisk kamp fått forståelsen for nødvendigheten av å selge KK der du har jobba lenge. Du skjelver i beina for at classesamarbeidsfolka - "fy faen for en reaksjonær AP-, NKP-, SVpamp av en tillitsmann" - skal få deg sparka i prøvetida. Eller du legger deg flat for det diktaturet du sjöl har lidd under: "politisk aktivitet på arbeidsplassen er forbudt!". Eller begge deler.

Lar du disse idèa få tak i deg avler de raskt revisjonistiske høyrelinjer.

At tillitsmannen er råtten betyr for deg det samme som at arbeidere som "valgte" har er råtne. At arbeiderklassen på plassen din er sjølgode og borgerliggjorte og bare interessert i porno, fyll, mannfolk (kvinnfolk) bil og tv. Du har kommet dit, at når det gjelder din arbeidsplass så er AP, NKP, SVs syn på klassen korrekt. Du er sjøl blitt revisjonist!! Mot dette står den korrekte M-L-linja som sier arbeiderklassen er den mest revolusjonære og ledende klassen.

Mange kamerater har disse gamle ideene om ikke i rein form i ei eller anna avskygging. Dette er ei høyrelinje som hindrer deg å selge KK og verve abonnenter, og ytterst skadelig for KK-kampanja!

At det på plassen din er forbud mot politisk virksomhet (gjerne i form av oppslag undertegna bedriftsleder og klubbformann) betyr det for deg at dette er massenes ønsker! Folk er fiendtlige overfor kommunister og progressive. Dette mener du etter å ha blitt refsa av klubbformann eller driftsingenøren. Du finner et ex eller to av KK i søpleunken - rivi i filler- og tar det som uttrykk for at massene hater avisa, sjøl om du veit at det er klubbformann eller driftsing, som har gjort det. Du slutter å selge KK. Du har kommi dit at du står på AP, NKP, SVs linje når det gjelder lover og regler. Borgerskapets lover er til for å holdes. Du er blitt legalist. Du lar deg og dine kommunistiske ideer (bla. det å selge KK) bli kriminalisert av provokasjoner fra borgerskapet, det sløpegutter og arbeiderløytnanter!

SUM: Du er revisjonist! Mot dette står den korrekte M-L-linja: ~~kamp~~ Kamp for de demokratiske rettighetene og utvikle det illegale arbeidet. Eller for å si det med Rudolf Nilsen: "Tvers igjennom lov til seier.". Overalt står kampen mellom de to linjene: Ei revisjonistisk høyrelinje på den ene sida og ei korrekt M-L-linje på den andre!

Hvis du leser sitatet fra KK omigjen nå, ser du at det finnes to linjer også for å bekjempe de gamle ideene. Du kan si to ting:

1) Fy faen så heldige de er som har hatt streik på Jötul! Hadde jeg jobba der skulle jeg selt nye KK. Dissa tullinga på jobben min nytter det ikke å selge til. de tilhører den siste 1/3-delen alle sammen! Det er ikke min feil - det er de som "særegne" forholda her! Du er revisjonist!!!

2) Dette var bra! dette viser at kameratene har hatt ei riktig linje både for dagskampen og for å propagandere de revolusjonære perspektiva på den. Og detta har de brukt KK til! Detta er ei korrekt linje. Du er marxist-leninist!

Ei avd. har stilt motsigelsen mellom å sørge for massenes velferd og det å selge KK. De sier: Før vi kan selge KK må vi skaffe oss en bra massebasis. Jobbe i Foreninga, stille dagskrav og sånn! Å hevde dette er Høyreavvik av rein revisjonistisk karakter. Det er ei linje for å føre dagskamp uten å propagandere det revolusjonære perspektivet på den for massene, bla. gjennom å selge KK. Sörger man for massenes velferd gjennom å skaffe seg massebasis som revisjonist? NEI!!

PARTIET HAR HATT DISTRIKTSMØTE!

Partiet i distriktet har nylig avholdt sitt distriktsmøte. Møtet hadde som hovedoppgave å analysere grundig høyreavviket i vårt distrikt, gå gjennom historien i distriktet for å ta stilling til linjene og feila de siste åra, og å stille de viktigste prinsippene for korrigeringa framover. Distriktsmøtet skulle også kontrollere distriktstyrets arbeid og velge en slagkraftig ledelse for distriktet.

Distriktsmøtet var et stort skritt framover for partiet i distriktet. Det var åpne, kameratslige og skarpe diskusjoner der marxismen-leninismen ble aktivt brukt for å legge opp den politiske linja. Det var et skritt framover i kritikk og sjølkritikk og i åttå kontroll med distriktstyrets arbeid. Det skilte seg fra distriktsmøtene tidligere med at motsigelser ble tatt fram og løst, ved at politikken og kritikken ble åpen og skarp, og at en nådde fram til politisk enhet i form av en rekke vedtak fra møtet. Møtet markerte en ~~stærk~~ stor framgang i det politiske nivået hos delegatene i forhold til tidligere distriktsmøter, og markerte en full enhet i distriktspartiet.

Distriktsmøtet vedtok distriktstyrets beretning for perioden, etter at denne hadde blitt grundig revidert ut fra kritikk og tillegg fra laga. Møtet kom også sjøl med rundt 30 endringsforslag til det reviderte utkastet. Beretninga vil seinere bli sendt ut til alle medlemmer.

Beretningsdiskusjonen konsentrerte seg om å fastslå hovedmotsigelsen i distriktet og om å diskutere arbeideraristokratiets rolle som årsak til høyreavviket.

Møtet fastslo at hovedmotsigelsen i distriktet som i partiet som helhet er en gjenspeiling av klassekampen i samfunnet. Derfor er den knyttet til kampen mellom borgerlige og proletære ideer i partiet. Møtet fastslo at hovedmotsigelsen i partiet i distriktet går mellom på den ene sida en korrekt marxist-leninistisk linje, og på den andre sida en høyrelinje av moderne-revisjonistisk type. Ut fra studier av "Om Motsigelsen" avviste møtet å stille hovedmotsigelsen "på ett område" (f.eks masselinje), og påpekte at dette var i strid med klassikernes dialektiske teori, og at en slik måte å se problemene på hindra korrigeringa. Møtet avviste derfor metoden i de to forrige beretningene i distriktet.

Beretninga fastslo også at arbeideraristokratisk påvirking var en egen, indre rot til høyreavviket i distriktet. Det fastholdt derfor at avviket har tre røtter: Klassesammensettinga, det ideologiske nivået og arbeideraristokratiske tendenser.

Beretningsdiskusjonen fastholdt at oppgjøret med høyrefeila var en lang og seig kamp som bare er startet ennå. Beretninga ble enstemmig godkjent av distriktsmøtet.

Distriktsmøtet foretok et grundig oppgjør med høyrefeila i valgene på forrige distriktsmøte. Møtet gikk gjennom forslagene til nye DS-medlemmer, foretok undersøkelser og kadervurderinger, og valgte konsekvent de mest ledende kameratene til et nytt distriktstyre. Det nye distriktstyret har et flertall av proletarer, i hovedsak industriarbeidere.

Årsmøtet betyr en stor seier for den kommunistiske linja i distriktet og en styrking av partiet og ledelsen. Beretninga nå studeres og brukes av alle kamerater så snart den foreligger.

OM HOVEDMOTSIGELSEN I EN DEL AV DISTRIKTET / BERETNINGA
TIL 3. DISTRIKTSMÖTE:

Det kom fram på siste møte hos oss at det ikke er full klarhet om det særegne ved hovedmotsigelsen i avdelinga. Dette er også tilfelle for distriktet, så neste side av beretninga.

Et par av oss har prøvd å finne fram til det særegne hos oss gjennom gründige diskusjoner med et par kamerater som har praktisert feila i forsterket grad. Vi tror vi har lykket, og dette er et tilleggs et bra eksempel på "å gjøre gjennomfudd på et punkt", og at det derfor kan ha interesse for andre avdelinger.

Et særtrekk ved avdelinga er at et flertall har en småborgerlig jobb. Disse kameratene har også det. Vi tok utgangspunkt i vår siste diskusjon om arbeideraristokratiet i forbindelse med beretningsdiskusjonen. Det kom fram mye bra om forskjellige måter å bli bestukket på. Den vanlige måten: med borgerlige privilegier, økonomiske fordeler, organisatorisk makt, osv. ble klarlagt.

I diskusjonen etterpå med de tankkamerater som deltar i en mer tilslørt form for bestikkelse avdekket idealistiske ideer om å drive revolusjonært arbeid i våre småborgerlige jobber. Altså i selve jobben, ikke på jobben. Eksempel: Ideer om å drive opplæring av unge bygger på den materialistiske kunnskapsteoriens prinsipper midt i et hav av individualistisk opplæring i en skole styrt av DNA/KUD (Kirke og undervisningsdepartementet). "Der er seg bestikke av denne reformistiske ideen havner en raskt som første-lærer", var det en som uttrykte det.

Jeg tror at det er slik at når en har tilegnet seg en god evne til å løse problemer (dvs. motsigelser) på dialektisk-materialistisk vis, vil en ruge lettere i den småborgerlige jobben. Men det betyr ikke at en skal kaste hele kapasiteten sin inn i jobben, men tvertimot bruke den frigjorte tiden til revolusjonært arbeid. Akkurat nå betyr det mer KK- og streikstøtte-arbeid for de fleste av oss! Men denne karrierismen på jobben er ikke nok til "å bruke opp tiden" for kameratene. Hvorfor har da disse "ikke tid", eller "er helt utslitt"? Jeg tror det er fordi idealismen sprer seg: Til unga, til familien, til levestilen og ikke minst til nye idealistiske kravling. Alt skal gjøres like utmerka. M.a.o. perfektjonistisk karrierisme i "revolusjoner" irakk.

Hovedmotsigelsen bli da: karrierisme - klassekamp, hvor den idealistiske, småborgerlige karrierismen er hovedsida og den revolusjonære klassekamp-sida er den svake sida. Brennpunktet blir å bekjempe ideen om å "tjene folket" i jobben, fordi det er der en særlig kan bli kjøpt opp! Men det betyr ikke at en skal irite i unge, familie eller arbeidskamerater. Men det betyr at en skal studere grundigere hva som objektivt er hovedsida i den jobben en har. Er det en statlig eller kommunal jobb skal en studere grundigere hva Lenin sier om "borgerkapets maskin", staten! Uansett hvor "revolusjoner" en tror en er kan ikke hovedsida i en jobb som i hovedsak tjener borgerkapet, bli revolusjoner!

Og det betyr videre at en skal studere nøye Kvinnefrontens nye klargjøring (se "Materiale om kvinnepolitikk og masselinja") om at "ungene er grunnleggende hemma i utvikling så lenge familien har monopol på oppdragelse", og at dette bare kan endres under sosialismen.

Med andre ord: den som tror at en kan revolusjonere jobben eller hjemmet i dag, lurer seg sjøl, og hva værre er: virker som en bremsekloss! Kameratene vil nemlig gå rundt å klage over at de "ikke får tid", er "helt utslitt", eller "dere brenner kadere som kål", "partiet tar ikke alvorlig på unga, på familien", osv. Og dette virker ikke bare som en bremsekloss, men som et oppløsningsmiddel på kampenheten i hele avdelinga.

Det er ikke politikken vår, KK-kampanja og Streikestøttejobbinga som "brenner kadene", det er den "revolusjonære" karrierismen som bruker opp tida di!

Studer påny: Røde Fane nr. 3/76 om arbeideraristokratiet, og "Materiale om kvinnepolitikk og masselinja", særlig side 8 og 9.

Lenin: Staten og Revolusjonen. Kap. I i Staten - et produkt av klasse motsetningenes uforsonlighet, s. 7-24. (utv. verker, Tiden 1948)

TOBIAS:

OPPSIGELSEN VED STRÖMMEN TREVARE

7/12 fikk kameraten oppsigelsen som rekomandert brev. Det hadde ikke vært gitt noen advarsel. Begrunnelsen for oppsigelsen var at tre tilitsmenn og tre lagbasar krevde henne ut av akkorden (og ikke ut av bedriften) pga. at hun ikke tilfredstilte kravene. Dette er en falsk begrunnelse. Realiteten er at hun har blitt sagt opp på et politisk grunnlag. Hun har vært med og reist lønnskrav, kjørt fram streikestøtte, krevd demokrati på møtene blant de organiserte. Lønnskravet fikk stort flertall ved avstemmingen, mot hovedtilitsmannens reaksjonære utkjør.

Oppsigelsen blei raskt spredd og diskutert blant på fabrikken, og folk var overaska og forbanna. Det blei krevd møte på saka. Forslag om øyeblikkelig tilbaketrekking av oppsigelsen og at kameraten skulle taes inn i akkorden igjen. Hovedtilitsmannen sa at møtet ikke kunne behandle oppsigelsen fordi det var en sak mellom bedriften og den oppsagte. I diskusjonen om at hun ikke hadde gjort bra nok job er det tre som hevder dette. Hovedtilitsmannen i spissen med at det har vært mye klager (men aldri framlagt), en annen: "Hun prater for mye" og tredje man sier at hun ikke legger "sjela si" i arbeidet. Forslaget om øyeblikkelig tilbaketrekking av oppsigelsen, fikk 2/3 flertall blant de organiserte. Blant de uorganiserte er det nær på 100 % oppslutning for kameraten. På spørsmålet om hun skulle taes inn igjen i akkordlaget, så skulle akkordlaget ha egen avstemming. Her blei avstemminga gjort til et spørsmål om tillit eller ikke til tilitsmennene og lagbasene, her fikk de flertallet på sin side, "de hadde

behandlet saka riktig." (Det er alvorlig å stemme mot tilitsm.) Rykter blei satt ut på jobben for å svekke jentas stilling. Rykter om skift for å delta i ulovelig demonstrasjon for fremmedarbeiderne ved Hvam. Ryktene blei dementert etter at de blei spredd i forbindelse med oppsigelsen, en mnd. etter at de først oppsto.

10/I2 får kameraten beskjed om at pengene ligger klar på kontoret og at hun ikke trenger å vise seg på jobben til mandag, for å jobbe andre oppsigelsesuka. "Det er ikke arbeid til deg". Hun nekter å godta dette uten å få det skriftlig.

Hovedtilitsmannen sier at det ikke er noe å gjøre med det, og at det ikke er ulovlig når de betaler for tida ut. (Han ønska henne bort snarest for å dempe aktiviteten som var rundt saka)

15/I2. Nytt møte blir krevd for å høre hva som har skjedd i forhandlinger med bedriften. Hovedtilitsm. sier han har levert brevet og at han kan ikke gjøre noe mer for bedriften står på sitt. Det har ikke blitt ført noen protokoll fra forhandlingene (som vanlig). Hans taktikk med å hale ut tida har gitt resultater- han har greidd å spre en viss nederlagsstemning. Et vedtak om at det skal føres forhandlinger med en ny mann i forhandlingsutvalget blir vedtatt. (Hovedtilitsm. er nå pressa.)

16/I2. nytt møte om forhandlingene. Bedriften holder på sitt, spørsmålet om annet arbeid er vurdert. (Andre som av ulike grunner er tatt ut av akkord ved bedriften går på fastlønn, sammen med andre som ikke står i akkord). Hovedtilitsmannen kjører videre på "det er ikke noe vi kan gjøre"-linja. Et nytt forslag om at hun taes inn igjen i akkorden blir feid til side. Forslaget blei reist for at bedriftens grunnlag for oppsigelsen dermed kunne falle og for at en kunne foreta en måling av arbeidet.

Seinere har flere folk blitt trua av hovedtilitsmannen "Du så hva vi klarte med, bare pass deg det kan skje med deg og"

OPPSUMMERING:

1. Politisk oppsigelse i tråd med mange andre.
2. Hovedtilitsmannen tar initiativet, og er drivkrafta og bedriften følger "gladehig" opp, etterhvert.
3. De formelle sidene som advarsel, at det finns annet arbeid ved bedriften, utafor akkorden o.l. blir feid til side og tas ikke hensyn til.
4. Støtten for kameraten er stor, men det er liten stemning for aksjoer
5. Arbeideraristokratiet har bevist nok en gang sin råtne rolle i motsigelsen kapitalist - arbeider.

Forbundet har tatt saken og det skal være møte i forliksrådet onsdag 15/1. Det er viktig at hun får støtte fra andre utenom bedriften, sjøl om forbundet har saka. De kan man ikke stole på, til det har de vist at de ikke støtter arbeidsfolk, men er for monopolkapitalen. Det er viktig å få reist saka i klubber og foreninger raskest mulig. Det er bare støtte fra arbeidsfolk som kan sikre full seier..

Forvernsenteret - støttearbeid og revisjonismen.

Eg skal her prøve å gi ei kort oppsummering av arbeidet vårt med forvernsenteret og korleis avvik kom til og fekk sabotere dette arbeidet.

Grunnlaget til oppsummeringa er at vi meiner at andre også kan dra lærdommer av dei feila som vi gjorde og dermed styrke kampen mot hogre.

Frå starten av låg partiavdelinga langt til hogre, vi dreiv ikkje organisert mobiliseringsarbeid til dei første streikene mot nedlegginga, men hadde ein del "forsiktige" underskriftslistar ute på arbeidsplassane der vi har medlemmar.

Bakgrunnen til dette var at vi meinte at vi måtte vere forsiktige slik at vi ikkje blei suspendert frå LKF der dei fleste av oss er organisert. Vi fremma saka på foreningsmøte, men då i ei slik form at vi ikkje oppfordra til aksjon.

I heile laget låg saka som ei dårleg samvittigheit utan at noko skjedde. Vi brukte argument som at vi ikkje ville tene massene på våre arbeidsplassar dersom vi kørte for hardt ut og blei suspendert.

Denne linja vart etter kvart temmelig avslørt som sabotasjelinje og forsøk på å nedlegge støttearbeidet for forvernsenteret. Avsløringa vart total då vi fekk melding om at det skulle vera støtte møte for Forvernsenteret på ein av våre arbeidsplassar, at det skulle koma folk frå senteret og at heile møtet var i regi av te masser som hadde vore på eit sentralt støtte møte. Desse te hadde også dreve mobiliseringsarbeid heilt aleine.

Avsløringa av den revisjonistiske linja hadde nå kome ganske langt, men som vi skal vise dei revisjonistiske trekk var ikkje slutt med dette.

Vi samankalla no ein fraksjon av partimedlemmar og ungdom og diskuterte gjennom saka frå grunnen av. Vi oppsummerte at vi fram til no hadde stått på ei råtten linje som i sin konsekvens hadde hindra aktiv kamp og aksjonar mot nedlegginga av Forvernsenteret, og at vi derfor no hadde blitt eit reint halohong til massene. Vi reiste så spørsmålet om korleis vi skulle korrigere denne ekstreme hogrelinja. Vi tok derfor derfor opp vår oppgave fram til det opne møtet og kva vi skulle gjera etter møtet.

Det første punktet var det enhet på. Vi skulle kasta alle krefter inn på å mobilisera folk til møtet.

Når det gjaldt vår oppgave til det åpne møtet kom imidlertid revisjonismen fram att. Korleis skulle vi klare å stå fram på møtet å forslå streik i så vage ordelag at vi var uangripelige frå fagforeninga si side. Denne linja vart på møtet avslørt som ein ny variant til sabotasjelinja. Korleis skal massene kunne festa tiltrua til kommunistar når desse ikkje klart står fram å støttar rettferdige krav, men kjem med taktiske formuleringar for å dekke sitt eige skinn, og korleis kunne vi vente at massene vart reiste til kamp når kommunistane sto for linja at dette var så farlig at ein ikkje kunne snakke beint fram om aksjonar. Den feilaktige linja vart derfor nedkjempa og vi stilte på møtet og dreiv fram kravet om aksjonar.

No skulle vi tru at hogrelinja var slått attende, men dette viste seg å vera feil.

Allereide på fraksjonsmøtet hadde ein gitt ei opning til at revisjonismen på nytt kunne få blomstre. Då vi drøfta politisk streik tok vi eit forbehold for den eine arbeidsplassen som består av ei heil mengd avdelingar. Vi nevnte her at det ville

vera uheldig å setja i gang streik utan at fleire enn 2-3 delingar hadde slutte opp om aksjonen. (Dette var på nytt eit utslag av kor "farleg" alt var, og redsle for å gå i spissen for kampen.) Resultatet av dette forbeholdet var at den mobiliseringa som vart dreven på den eine arbeidsplassen kan samanfattast omtrent slik: Vi vil oppfordre folk til å streike på aksjonsdagen, men dei må vere klar over at dette er farlig. Vi kan vente oss represalier frå Administrasjonen og frå HKF, så vi vil råde folk til ikkje å streike dersom ikkje ti avd. er med. Resultatet av denne mobiliseringa var heilt klar. Ei effektiv hindring av at nokon av avd. gjekk ut i streik. Dei avd. som hadde vedtatt aksjen var så dårleg politisk mobilisert, og så sikre at då det vart seg at berre 4 avd. slutta opp, så vart streiken droppa. På den andre arbeidsplassen var mobiliseringa retta inn på dei politiske sidene ved nedlegginga av forvernscenteret. Mobiliseringa her fulgte her dei linene som hadde blitt trekt opp i fraksjonen, med at dette var ein rettferdig kamp og at kommunistene skulle gå i bredden for kampen. Det vart laga avstemmingar over heile arbeidsplassen og det vart gjort klart etter kamp at mindretallet underordna seg fleirtallet. På denne arbeidsplassen vart det med stort fleirtal vedtatt streik, og vi hadde aksjonar med løpeseddelutdeling under streika.

Kva var det så som gjorde at den ekstreme hægrelina på nytt dukka opp på den eine arbeidsplassen og saboterte arbeidet etter at vi hadde diskutert oss fram til ei i hovudsak rett linje på fraksjonsmøtet.

Den arbeidsplassen det er tale om er i all hovudsak dominert av ungdommen, og mobiliseringsarbeidet måtte derfor i all hovudsak utførast av dei. Dei ungdomskadranne som var med i fraksjonen var konsolidert på ei rett linje, men dette måtte også forast attende til resten av org. På det åpne møtet der aksjonane vart lagt opp, forlot dei leiande ungdomane salen, fordi dei måtte ha eit valting internt møte. Dagen etter hadde ungdomane lagsmøte, der saka var meldt opp, men på grunn av at ein hadde så mange viktige saker på dagsorden - mellom anna kampen mot hægro - måtte spørsmålet om streika for forvernscenteret klare seg med ca. 10 min orientering til slutt på møtet.

Hægrefeila til EU-ledelsen la derfor grunnlaget for at hægrefeila i mobiliseringsarbeidet kunne få blomstre for fullt, ved at dei hindra medlemmane av EU blei politisk mobiliserte på saka. Resultatet av dette viste seg også ilat tillopa til politisk streik ramla saman.

Partiavd. har etterpå gått grundig gjennom og oppsummert kva avd. og EU har gjort i høgve Forvernscenteret og kva feil dette har avdekt hos oss sjølve. Vi har og tatt dei grove revisjonistiske avvika opp til diskusjon med EU. Vi har etter dette fått syn for at hægrelina ikkje kan ryddast bort med eit slag, men at vi stendig må vere på vakt og føre ein stendig kamp mot hægrelina som dukkar opp i nye forkleddningar. Vi meiner at ei oppsummering om dette gjer oss i betre stilling til å neckjempe vår eigen revisjonisme.

Bekjemp revisjonismen i våre egne rekker, bekjemp den moderne revisjonismen.

Torgrim.

Rutoknusinga om natta - og AKP (m-1).

AKP har flere ganger uttalt seg negativt til individuell vold og terror i "fredstid". Sjølsagt fra fascistisk, men også når det kommer fra folk som sier den er for arbeiderklassen - (f.eks. Baader-Meinhof, Svart September osv.). Partiet avviser denne volden på et taktisk grunnlag: "Klassekampen er ikke skjerna med aksjonene blir gjort på vegne av arbeiderklassen."

AKP er sjølsagt for vold: Arbeiderklassens rettfordige bruk av vold overfor klassefienden. Partiets analyse av Gr. Ludaffører bør være denne: Det er riktig å mobilisere folk til å demonstrere utafor Gr. Lud's bolig, arbeidsplass og andre steder. Det er riktig at de streikende og deres sympatiserer stiller seg opp i porten for å hindre streikebrytere i å jobbe, eventuelt banke dem opp.

Men det er gæli av noen anonyme aktivister på egen hånd å komme om natta å knuse ruter hos en streikebryter. Dette styrker verk de streikende eller arbeiderklassen. Det skulle vært en demonstrasjon av arbeiderklassens raseri, men blei stående som en mytisk handling å la Morgan Kane med mye skunling til AKP. Dette har gitt unødig vann på mølla til hetsen mot streikestøttebevegelsen.

Partiets oppgave burde være å lære av historia og så trekke opp rettige linjer i støttearbeidet. Ledende folk i partiet sier at det er en tradisjon i arbeiderklassen å knuse ruter og kaste inventaret hos streikebrytere. Streikebryterne har også fått regelrett juling i stor stil. Rutoknusinga hos Gr. Lud skal altså være en oppfølging av denna gode tradisjonen.

Tidligere aksjoner mot streikebrytere har stort sett vært preget av at det var massen som sto bak. I 1906 ble 250 mann ekskludert av forbundet etter at bakerne i Oslo banka opp streikebrytere. I Aftenpostenstreiken for krigen måtte importerte streikebrytere ha bevapnet vaktbolk. På Menstad måtte Quisling sende kanonbåter for å beskytte svina.

Detta skjedde fordi streikebryterne blei trua av arbeiderklassen som sto åpent og solidarisk fram for å beskytte og styrke streiken som kampmiddel. Det var de streikende sjøl som sto i spissen for de militante aksjonene. Denna kraftige og enhetlige holdninga sveisa klassen sammen og ga mange viktige seire og viktig kamperfaring.

Men vi må ikke blindt starte aksjoner mot streikebrytere uten å ha med oss massene. Streikestøttekomiteene skal også jobbe på streikendes vilkår og ikke på vegne av de streikende, viss de ikke er bedt om det.

Altså, arbeiderklassens politiske nivå må hele tida opp på et høyere nivå. Det skjer gjennom studier og egen praksis og måledes av partiet. Men partiet må passe på å ikke bli så mye "avant"-garde at det mister kontakten med dem det skal jobbe for og for. Da blir AKP et sekterisk parti.

Styrk masselinja !

Harald.

Ruteknusinga - Svar til Harald.

Det som er typisk for artikkelen til Harald er allmenne vurderinger av den taktiske holdninga til revolusjonær vold. En konkret vurdering av ruteknusinga hos C. G. og den daværende situasjonen i Champignonstreiken mangler.

Hvordan var situasjonen i streiken da rutene blei knust? Borgerskapet hadde fått et visst gjennomslag for å tie streiken i hjel. Det var liten utvikling i streiken og LO-toppen satt på rompa. Hovedårsaken til at streiken var lite effektiv var innsatsen til streikebryterne. Pres mot og fjerning av streikebryterne var nøkkelen for å vinne streiken.

Hva skulle så partiet gjøre etter at rutene blei knust? Kaste seg på vogna sammen med borgerne? Nei, det eneste mål var å komme seg ut på gata for å propagandere støtte til de streikende og forklare massene hvem de virkelige voldsmonner var. Jeg for min del var forberedt på et jævlig kjøp på forstand etter ruteknusinga. Men dette kjøret kom ikke. Man var store feil var å forveksle utkjøret i borgerpressa med folkemeninga. På stand viste dette seg å være vidt forskjellige ting. Det var nå lett å få diskusjoner i gang om streiken og å få forståelse for den riktige og nødvendige kampen som pakistannerne førte.

Plutselig kom LO-toppen i bevegelse og ting begynte å skje. Det ble bevegelse i streikesituasjonen som var mulig å se nytte.

Etter min vurdering må altså ruteknusinga vurderes fra to synspunkter:

- For det første ville det ha hatt en uheldig virkning å angripe ruteknuserne. Vi ville ha lagt oss flat for borgerhøysen.
- For det andre ble LO-toppen tvunget til å ta initiativ som viste Nakkens som han virkelig er - en råttet reaksjon. Og arbeideraristokratiet på Nedre Komerike avslørte seg ved å sende blomster til en streikebryter. Dette var noe mange arbeidere hadde vanskelig for å svelge og beit seg merke i.

Geir.